

[Gert Petersen.]

gik ud på, at lande, der var i valutanoed, frit og ubegrænset skulle kunne trække på de andre lande, på en pulje, som de andre lande skulle finansiere, uden at have nogen pligt til at betale noget tilbage? Hvis et sådant arrangement bliver indgået, ja, så kan det komme til at se sortere ud for dansk økonomi og dansk valuta, end det har gjort nogen sinde tidligere, af den enkle årsag, at de valutaer, som for alvor er truet af de bestandige internationale valutakriser her i Europa, er det britiske pund og den italienske lire, det er ikke den danske krone.

Og da ministeren — og nu kommer jeg til spørgsmålet om den valutarisk-økonomiske union — taler om øgede, udvidede kreditfaciliteter, så må man vel nok spørge sig, om det ikke er sådan noget, man har i tankerne. På samme måde med det forslag om en gradvis sammenlægning af valutareserverne, som finansministermødet kom med den 14. februar 1973. Mon man rigtig har gjort sig klart, hvad det indebærer, dette forslag, som Danmark altså har tiltrådt? Er det Danmarks erklærede politik at acceptere en fælles valutapulje, ikke en reserve, men en fælles valutapulje? Accepterer man også, er det også Danmarks politik: den deraf følgende indsnævring af den økonomiske politik spillerum og den kraftigere og skrapere EF-styring, som vil blive resultatet, og som man lægger op til? Jeg står her med et dokument af 29. marts fra Kommissionen, en kommunikation fra Kommissionen til Ministerrådet vedrørende tilpasning af retningslinjerne for den økonomiske politik for 1973, og her læser jeg:

„For fremtiden og især fra begyndelsen af anden fase af den økonomiske og monetære union må de fælles retningslinjer for den kortfristede økonomiske politik formuleres og anvendes mere rigorøst.“

Det er nødvendigt at stille alle disse spørgsmål, fordi regeringens generelle holdning forekommer mig tåget og uklar. Der er en klar politik på visse delområder inden for landbruget, regionalpolitikken, multinationale selskaber, men der er ingen samlet koncept bag denne politik. Og man må spørge: hvad vil Danmark i og med fællesmarkedet bortset fra valutaen? Man vil tjene valuta, ja, det ved vi.

Hvordan er Danmarks stilling til integra-

tionen, til involveringen af den økonomiske politik, som jeg har talt om? Man kan sammenligne med Frankrig, som har en klar grundholdning. Man må spørge: hvad er Danmarks politik i dette foretagende? Er Danmark en faktor, der virker for fædrelandenes Europa eller for Europas Forenede Stater, eller virker man ikke for nogen af delene og sjusser sig bare frem sådan fra situation til situation? Eller, og det er en anden mulighed igen: er der ved at ske en drejning? Ministerens principielle accept af treklangen valutaunion, kreditfaciliteter og betingelser til den økonomiske politik kan tolkes, som om det er en ny politik, som gror frem, uden at den virkelig har været gennemdrøftet her i dette ting og i offentligheden herhjemme. Eller er det bare sådan nogle almindelige bemærkninger, ministeren kommer med?

På samme måde kan man stille spørgsmålet vedrørende den europæiske union, som i oplægget fra Kommissionen kobles klart sammen med anden fase af den valutarisk-økonomiske union.

Dette fører mig så over til det sidste område, jeg vil gå ind på i denne omgang, og det drejer sig om det, som markedsministeren ikke talte om. Det er klart, at med den meget kunstige og formelle opdeling, der herhjemme foretages af diskussionen om fællesmarkedets virksomhed, taler man ikke i et oplæg fra markedsministeren om den udenrigspolitik, som føres af fællesmarkedet, og de udenrigspolitiske planer, man måtte have. Man siger, at det er de enkelte fællesmarkedslande, som sådan mere eller mindre tilfældigt kommer sammen — det er altså de samme som de ni — de kommer sammen, og så snakker de udenrigspolitik, men det har ikke noget med fællesmarkedet at gøre. Det kan vi jo diskutere. I hvert fald i Europaparlamentet har man en åbenbart anden opfattelse, for i den debat, som blev ført dernede den 9. maj, og som jo har vakt en vis opmærksomhed herhjemme, drog man udenrigspolitik ind, selv om det var en debat, som blev ført på baggrund af en beretning fra Kommissionen, og som skulle munde ud i en beslutning om stillingtagen til Kommissionens beretning om Fællesskabernes almindelige virksomhed. Dernede mener åbenbart parlamentarikerne, inklusive en del af dem, der kommer her fra dette